

Hồi thứ bảy mươi hai

Hắc Man Long tể diện Nhạc Phi

Gian thần Tàn Cối về âm phủ

Các quan lại địa phương tới tập gửi chỉ làm bốn chương báo cáo về dinh thừa tướng tâu chuyện Hắc Man Long kéo binh qua khỏi Tam Quan đã truyền hịch cho dân chúng biết mục đích của đoàn quân này là đi bắt cho được Tàn Cối để bảo thù cho Nhạc Nguyên soái. Bọn gian thần như Trương Tuấn, Vạn Sĩ Hoa, La Võ Tập đều thất kinh dật nhau ra mắt Tàn Cối.

Bây giờ Tàn Cối đang bị ung thư phát bối, nằm liệt giường. Ba người vào thư phòng, phải quỳ dưới chân giường bẩm:

– Nay Hắc Man Long đã đánh vào khỏi Tam Quan rồi, hấn tuyên bố là quyết báo thù cho Nhạc Phi nên buộc triều đình phải đem Thái sư dâng cho nó thì nó mới chịu lui binh. Nay bốn chương các nơi gửi về tới tập, chúng tôi không dám tự tiện phải đến đây chờ lệnh.

Tàn Cối nghe nói hết lên một tiếng rồi hôn mê bất tỉnh, không nói gì được. Ba người thấy tình trạng Tàn Cối như vậy không biết tính sao đành từ biệt trở về bàn với nhau. Trương Tuấn nói:

– Hắc Man Long võ nghệ cao cường, lại thêm hấn đến đâu dân chúng đồng tâm ủng hộ, khó mà đánh lại nó, nay ta cần phải làm một chiếu giả sai người ra Vân Nam trút hết tội lỗi cho vợ Nhạc Phi, khiến hấn phải viết thư rút Miêu binh về mới được.

Thương nghị xong, Trương Tuấn một mặt làm chiếu giả sai người đem ra Vân Nam, một mặt truyền cho các tướng gìn giữ ải quan đồng thời đem thêm binh ngăn ngừa những nơi hiểm yếu.

Qua bữa sau Trương Tuấn vào quỳ trước Kim giai tâu:

– Nay Tàn Thừa tướng bệnh tình trầm trọng mà trong nước xảy ra nạn binh đao, vậy xin Thánh thượng hãy lập người khác để lo việc triều chính.

Cao Tông nghe tâu, truyền chỉ xe giá ngự đến trường phủ thăm Tàn Cối. Con nuôi Tàn Cối là Tàn Hy cùng Vương thị đều dắt nhau ra ngoài thành tiếp giá.

Cao Tông đi thẳng vào thư phòng đến ngồi bên giường Tần Cối nhưng Tần Cối vẫn mê man, không hay biết gì hết.

Tần Hy bước tới vừa lay, vừa gọi:

– Cha ơi! Có thánh giá ngự đến đây này!

Tần Cối nghe kêu hé mở mắt ra nhìn, nhưng tay chân cứng đờ không cựa quậy nổi, rồi cố gắng lắm Tần Cối mới thì thào được mấy tiếng:

– Thánh giá đến đây làm gì cho nhọc mình rông? Hãy xá tội cho hạ thần nay mang trọng tội, nên phải bị Âm ty hành phạt, bệ hạ cũng nên an dưỡng mình rông. Hạ thần bị Nhạc Phi theo đòi mạng, lại đánh một chùy phía sau lưng đau đớn vô cùng, chắc không thể thấy thánh thượng được nữa!

Nói vừa dứt lời, Tần Cối rú lên một tiếng rồi chết giấc. Cao Tông vô cùng xúc động, sai thái y hết lòng chữa chạy rồi lui giá về cung. Hôm sau lâm triều, vua hạ chỉ cho Vạn Sĩ Hoa và Lã Võ Tập hợp lo việc triều chính.

Bấy giờ đoàn quân của Hắc Man Long tiến mạnh như vũ bão, thế mạnh như chẻ tre, gặp châu chiếm được châu, gặp huyện chiếm được huyện, đánh thốc đến Lâm An đồn binh tại Phạm thôn.

Quân chạy vào thị báo, Trương Tuấn thất kinh sai Tổng binh Vương Võ lĩnh năm ngàn binh ra thành cự địch với Miêu tướng.

Vương Võ vâng lệnh dẫn binh ra Phạm thôn an dinh hạ trại. Hắc Man Long vung chùy giục ngựa lướt tới kêu lớn:

– Bớ Tổng tướng, nếu người thức thời, hãy vào thành bắt Tần Cối đem đây dâng nạp cho mau thì muôn việc đều xong, bằng chậm trễ, ta đánh thốc vào thành, chắc chắn lão hôn quân kia ta cũng không tha.

Quân sĩ vào phi báo, Vương Võ lên ngựa vung đao xông ra khỏi trại, nạt lớn:

– Chúng bay là loài Miêu man, lẽ ra phải khuất phục chịu phong vương tước mới phải, sao dám cả gan xâm phạm thiên triều, tội ấy khó dung. Nay bản soái đã ra đây tất nhiên thầy người phải đứt làm mấy đoạn.

Hắc Man Long lửa giận bùng gan, lớn tiếng mắng:

– Mi cũng là loài gian đảng nghịch thần, nhưng nếu đem tên đại gian ác Tần Cối dâng nạp, ta cũng tha thứ cho người, nếu người cố tình phò trợ hấn để tiếp tục làm điều tàn ác, thì ít ngày nữa đây ta vào được trong thành, vàng đá khó phân, ta sạn thành Lâm An bình địa, lúc ấy dù ăn năn cũng đã muộn.

Vương Võ giận quá không thềm nói thêm nửa lời, lập tức vung đao xốc tới chém. Hắc Man Long vung chùy đánh hắt đao ra, hai bên đánh nhau chưa đầy sáu hiệp, hai quả chùy của Hắc Man Long quá nặng, khiến hai cánh tay của Vương Võ bủn rủn không đỡ nổi được nữa.

Chỉ một khắc sau, Hắc Man Long giáng Vương Võ một chùy trúng giữa sọ, óc huyết văng tứ tung, chết không kịp ngáp.

Hắc Man Long thừa thế xua binh chém giết quân Tổng chết quá phân nửa, còn bao nhiêu chạy thoát vào thành. Hắc Man Long kéo thẳng đến Thê Hà lĩnh hạ trại, rồi sai quân sĩ sắm lễ vật đem đến trước mộ Nhạc Phi tế điện. Vị dũng tướng vô cùng xúc động, đứng trước phần mộ khóc lóc thảm thiết.

Hôm sau Trương Tuấn thân dẫn binh ra thành, kéo đến trước chùa Tịnh Từ đóng quân rồi đem cây, đá lấp hết các nẻo đường xung quanh, đoạn triệu tập bốn viên Ngự tiền Tổng binh là Ngô Luân, Trần Kỳ, Vương Đắc Thắng và Lý Tất Hiền vào thương nghị.

Trương Tuấn nói:

– Nay Hắc Man Long là viên Miêu tướng dũng mãnh vô song, cần phải dùng trí đánh hấn may ra mới thắng nổi.

Vương Đắc Thắng nói:

– Tôi đã tính sẵn một kế, đêm nay phải đem vài trăm cái bàn thả dưới hồ, rồi đem hình nộm buộc vào chân bàn, mỗi hình nộm phải cho cầm một cây đèn lồng để cho chúng lầm. Sai tướng dẫn binh mai phục gần bên mé hồ. Trong lúc ban đêm tầm tối, nó lại thấy quân ta ở dưới hồ, nó sẽ tưởng lầm hồ cạn thế nào cũng sa xuống hồ, chừng ấy bắt nó dễ như trở bàn tay.

Trương Tuấn khen là diệu kế, bèn sai quân lính y theo kế ấy mà thi hành.

Chờ đến trời tối, Vương Đắc Thắng dẫn binh đến gần trại của Hắc Man Long la hét om sòm. Lúc ấy Hắc Man Long đang ngủ mơ màng, bỗng nghe tiếng quân reo vang trời dậy đất, liền mang giáp, vung chùy lên ngựa xông ra khỏi dinh.

Vương Đắc Thắng thấy Hắc Man Long, liền lướt tới đâm đại một thương rồi quay ngựa bỏ chạy. Hắc Man Long giục ngựa đuổi theo nhưng khi Vương Đắc Thắng chạy đến mé hồ thì rẽ qua con đường nhỏ trốn mất.

Đến đây, Hắc Man Long nhìn quanh nhìn quất không tìm thấy Vương Đắc Thắng đâu cả, lại thấy dưới hồ có quân cầm đèn, phần vì trời tối không trông rõ ràng, liền giục ngựa chạy đại xuống hồ để chém sạch địch quân, chẳng dè cả người lẫn ngựa chìm ngấm dưới hồ.

Trương Tuấn điều khiển đoàn quân mai phục, vừa trông thấy Hắc Man Long sa xuống nước lòng mừng khắp khởi, liền đốc quân dùng câu liêm móc kéo lên trói chặt, rồi sai Tổng binh Trương Khôn dẫn ba ngàn quân áp giải Hắc Man Long về thành.

Lúc đang đi, bỗng có một tướng cầm bạch mã ngân thương, xóc tới đâm Trương Khôn một thương chết lập tức rồi hấn liền mở trói cho Hắc Man Long, một mình vung thương giết sạch ba ngàn quân sĩ.

Hắc Man Long được thoát nạn nhưng không biết ân nhân là ai, vội bước tới chấp tay hỏi:

– Chẳng hay tướng quân là ai xin cho biết quý danh đề sau này đền ơn sâu.

Người ấy đáp:

– Tôi họ Hàn tên Ngạn Trực, cha tôi là đại Nguyên soái Hàn Thê Trung, chỉ vì thấy cha con Nhạc Nguyên soái bị hãm hại, nên buồn giận không muốn làm quan, sống ẩn cư nơi đây. Vừa rồi nghe tướng quân báo thù cho Nhạc Nguyên soái lòng người ai cũng thuận và vui mừng. Hôm nay cha tôi nghe tướng quân giao binh với Trương Tuấn, sợ tướng quân làm gian kế của hãn, nên sai tôi đến đây dò nghe tin tức, chẳng dè đi đến đây gặp tướng quân.

Hắc Man Long nói:

– Tôi mang trọng ân của tướng quân, nếu tướng quân không chê tôi là người Hóa ngoại, thì tôi xin tình nguyện kết nghĩa anh em.

Hàn Ngạn Trực nghe nói mừng rỡ vô cùng, liền dắt Hắc Man Long đến cầu Lục Điều bốc đất làm hương, vái trời đất kết nghĩa anh em, thề cùng sống chết.

Rồi Hàn Ngạn Trực nắm tay Hắc Man Long thân mật nói:

– Bây giờ đệ xin kiêu ca ca đề về, vì đệ ở đây sợ e gian thần biết được đồn danh, bán tiếng thì bất tiện lắm.

Hắc Man Long quyền luyến nói:

– Lúc nào hiền đệ có rảnh hãy ra nơi Hóa ngoại thăm anh chơi.

Hai người bịn rịn một hồi lâu mới chia tay. Hàn Ngạn Trực trở về nhà, còn Hắc Man Long thì trở về trại, điểm binh mã kéo xóc tới hồ đóng quân.

Sáng hôm sau, Hắc Man Long lại kéo quân thẳng đến cửa thành khiêu chiến. Quân sĩ chạy vào phi báo, Trương Tuấn buồn bực chẳng yên, liền nhóm hết chư tướng thương nghị.

Trương Tuấn nói:

– Chúng ta không phải hạng đối thủ của Hắc Man Long, nếu cưỡng ra quân ắt mang hại. Chi bằng lập kế hoãn binh, nghĩa là chúng ta sẽ cho hãn biết rằng, hiện nay thánh thể bất an, chờ cho Thiên tử khỏe mạnh, lâm triều được, sẽ bắt gian thần nạp cho hãn và muốn cho hãn vui lòng chờ đợi, bây giờ cần phải đem lương thảo ra dâng nạp cho hãn nuôi quân. Ta tin chắc rồi đây sẽ có thư vợ Nhạc Phi gửi đến khuyên hãn lui binh ngay. Chừng ấy ta phát văn thư cho binh mã các nơi đến cứu giá là yên việc.

Nói về Nhạc phu nhân, ở tại Vân Nam, ngày kia tiếp được thánh chỉ, mới hay Hắc Man Long xâm phạm Lâm An liền viết một phong thư, sai Trương Anh đi suốt ngày đêm đem về Lâm An trao cho Hắc Man Long.

Hắc Man Long tiếp thư đọc:

“Tôi, Nhạc phu nhân Lý thị, kính gửi đôi lời cho Hắc tướng quân được rõ:

Chồng tôi rủi vương phép nước về thân, tôi chịu tội ra chốn Vân Nam. Thiết nghĩ mưu kế gian thần sẽ có ngày bại lộ, con cháu tôi chắc được minh oan.

Nay tướng quân tuy là nghĩa khí gan dạ, vì chút thù riêng mà hưng binh xâm phạm, làm cho triều đình khiếp đảm, kinh hồn. Tướng quân quyết báo thù cho họ Nhạc, nhưng vô tình đã làm cho hoại danh trung nghĩa của chồng con tôi.

Vì vậy, tôi phải sai Trương Anh tức tốc đem bức thư này đến trao cho tướng quân, mong tướng quân vị tình lập tức thu quân về nước, chớ để lụy cho tôi và làm phiền lòng chồng tôi nơi chín suối. Tôi cảm đội ơn chẳng cùng.”

Đọc xong bức thư Hắc Man Long vô cùng xúc động, hai hàng nước mắt chảy ròng ròng, liền nói với Trương Anh:

– Tôi kéo quân từ Tam quân đến đây, đi đến đâu cũng thấy dân chúng thương tiếc lão bá chẳng cùng, nay Nhạc bá mầu lại bên lòng trung nghĩa, khiến tiểu đệ phải lui binh. Nếu vậy thì dung dưỡng cho gian thần nó muốn làm chi thì làm hay sao? Thật tình tôi lấy làm uất hận.

Trương Anh nói:

– Xưa kia Ngưu lão gia cùng chư vị anh hùng đã hưng binh về triều để báo thù cho Nhạc Đại lão gia, nhưng khi đến sông Trường Giang Nhạc Đại lão gia hiện hồn cản trở không cho tiến quân, vì thế ta đủ thấy con người trung nghĩa dù chết cũng không muốn hủy hoại danh tiết; vả lại, bọn gian thần ấy tội lỗi đã đầy rẫy thế nào cũng có ngày báo ứng, ta hãy chờ xem kết cục ra sao cho biết.

Hắc Man Long không biết tính sao, đành phải sắm đồ tế lễ mộ Nhạc Nguyên soái cúng tế khóc than một hồi, rồi truyền quân nhổ trại kéo về Hóa ngoại.

Trong thành, Trương Tuấn đang lo lắng mong đợi, bỗng có quân vào báo:

– Miêu binh đã rút hết rồi.

Trương Tuấn lòng mừng khắp khởi vội vào triều tâu dõ với vua:

– Thần đã ra quân đánh dẹp Miêu binh. Chúng sợ hãi bỏ chạy thất sá hồn kinh, thần xua quân rượt theo mấy mươi dặm nhưng không kịp nên phải trở về đây tâu Thánh thượng rõ.

Cao Tông bước xuống Kim giai đỡ Trương Tuấn dậy và nói:

– Khanh quả là một đại trung thần có công lớn với triều đình không ai sánh kịp.

Nói rồi hạ chỉ gia phong cho Trương Tuấn làm chức Trấn Viễn Đại Đô Đốc và ban cho vàng bạc, gấm vóc rất nhiều. Những tướng tá bộ hạ của y cũng đều được thăng thưởng trọng hậu.

Trương Tuấn tạ ơn lui ra, đi thẳng đến tướng phủ thăm Tàn Cối. Tàn Hy vội rước vào thư phòng. Trương Tuấn bước đến bên giường thấy thần sắc Tàn Cối xanh như tàu lá hai hàm răng cắn chặt, bệnh tình trầm trọng, liền hỏi Tàn Hy:

– Bệnh tình Thái sư hôm nay thế nào? Mấy ngày qua người có uống thuốc men gì không?

Tần Hy thở dài, đáp:

– Thái y chẩn mạch bốc thuốc thường xuyên, nhưng không hiệu nghiệm chi cả, bệnh tình mỗi ngày một trầm trọng, ngày đêm cứ rên la hoài, lắm lúc hôn mê bất tỉnh, chắc không xong rồi!

Trương Tuấn bước tới sát bên giường ghé vào tai Tần Cối nói nhỏ:

– Thái sư hãy trọng lấy thân, nay Hắc Man Long đã bị tôi đánh đuổi lui về nước rồi, nên tôi đến bẩm cho Thái sư hay.

Tần Cối nhướng mắt lên, vừa trông thấy Trương Tuấn đã la lên:

– Nhạc gia ôi! Xin dung mạng, xin dung mạng?

Trương Tuấn thấy vậy trong lòng lo ngại liền từ biệt về ngay. Tần Hy tiễn Trương Tuấn ra khỏi cửa mới trở vào thư phòng.

Vừa đi đến cửa phòng bỗng nghe bên trong có tiếng xiềng xích chạm nhau khua lèng xèng, Tần Hy vào bên giường thấy Tần Cối tâm thần hoảng loạn, đôi mắt thất thần như muốn van xin, cầu cứu, thấy Tần Hy, Tần Cối muốn nói gì đó, nhưng không nói được, chỉ lắc đầu mấy cái rồi lè lưỡi ra thật dài cắn phập một cái nát cả lưỡi, máu tuôn lai láng rồi tắt thở!